

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene
în luna ianuarie 2025**

Domeniul	Decizia CJUE
Uniunea vamală	<p><u>Cauza C-376/23, BALTIC CONTAINER TERMINAL</u> – Articolul 214 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii și articolul 178 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2446 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 în ceea ce privește normele detaliate ale anumitor dispoziții ale Codului vamal al Uniunii trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca titularul unei autorizații de a desfășura activități în zonele libere să includă în evidențele sale informații cu privire la modul în care a fost descărcat regimul vamal de zonă liberă și date care permit identificarea oricărui alt document decât declarația vamală referitor la descărcare, fără a menționa în aceste evidențe numărul de referință principală care identifică declarația vamală corespunzătoare plasării mărfurilor în cauză sub un nou regim vamal.</p> <p>Articolul 214 alineatul (1) și articolul 215 alineatul (1) din Regulamentul nr. 952/2013, precum și articolul 178 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul delegat 2015/2446 trebuie interpretate în sensul că:</p> <ul style="list-style-type: none"> – nu se opun ca titularul unei autorizații de a desfășura activități în zonele libere să înscrie în evidențele sale descărcarea regimului vamal special de zonă liberă în ceea ce privește anumite mărfuri și să se limiteze, cu această ocazie, să includă în acestea informații referitoare doar la o scrisoare de trăsură întocmită în conformitate cu Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele, semnată la Geneva la 19 mai 1956, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 5 iulie 1978, care însoțește aceste mărfuri la momentul scoaterii lor din zona liberă în cauză, ce conține mențiunea privind statutul vamal al mărfurilor respective, certificată prin ștampila biroului vamal și semnată de un agent vamal, cu condiția ca autoritățile vamale să fi autorizat această modalitate de descărcare în temeiul articolului 178 alineatul (3); – nu impun ca titularul unei autorizații de a desfășura activități în zonele libere să verifice veridicitatea acestei indicații. <p>Principiul încrederii legitime trebuie interpretat în sensul că titularul unei autorizații de a desfășura activități în zonele libere poate justifica o astfel de încredere în conformitatea evidențelor sale cu articolul 178 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul delegat 2015/2446 printr-o practică constantă a autorităților vamale din care reiese în mod precis și necondiționat că includerea în aceste evidențe doar a unor informații referitoare la o scrisoare de trăsură întocmită în conformitate cu Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele, semnată la Geneva la 19 mai 1956, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 5 iulie 1978, care însoțește mărfurile în cauză la momentul scoaterii lor din zona liberă, împreună cu indicația olografă privind statutul vamal certificată prin ștampila biroului vamal și semnată de un agent vamal, este suficientă pentru îndeplinirea obligațiilor care decurg din această dispoziție.</p> <p>Dreptul Uniunii nu se opune aplicării unei dispoziții naționale privind autoritatea de lucru judecat care obligă o instanță a unui stat membru să anuleze o datorie vamală datorată de titularul unei autorizații de a desfășura activități în zonele libere în temeiul articolului 79 din Regulamentul nr. 952/2013, pentru motivul că instanța acestui stat membru competentă să controleze legalitatea sancțiunii administrative aplicate acestui titular al unei autorizații de a desfășura activități în zonele libere pentru aceleași operațiuni vamale și pentru aceleași motive ca cele din care rezultă această datorie a constatat, printr-o hotărâre judecătorească ce a dobândit autoritate de lucru judecat, că acesta nu și-a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul legislației vamale a Uniunii.</p>

Spațiul de libertate, securitate și justiție

Cauza C-644/23, Stangalov – Articolele 8 și 9 din Directiva (UE) 2016/343 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale potrivit căreia o persoană care se sustrage după ce a primit un act de acuzare preliminar întocmit împotriva sa în faza de cercetare a unei proceduri penale, care împiedică astfel autoritățile competente să o informeze personal cu privire la actul de acuzare definitiv, precum și asupra datei și locului desfășurării procesului său și care, în aceste condiții, este condamnată în lipsă, nu va avea dreptul, dacă este localizată și arestată în vederea executării pedepsei sale, la un nou proces, cu condiția ca această reglementare să limiteze această excludere a dreptului la un nou proces la persoanele care, pe de o parte, având în vedere ansamblul împrejurărilor pertinente, pot fi considerate ca fiind informate cu privire la desfășurarea procesului lor și care, pe de altă parte, au fost reprezentate, în cursul procesului în lipsă, de un avocat mandatat de ele sau, în lipsa unei astfel de reprezentări, au fost informate în timp util cu privire la faptul că se expun, dacă se sustrag de la acțiunea justiției, la desfășurarea unui proces în absența lor.

Cauza C-583/23, Delda – Articolele 1 și 3 din Directiva 2014/41/UE privind ordinul european de anchetă în materie penală trebuie interpretate în sensul că:

- o decizie prin care o autoritate judiciară a unui stat membru solicită unei autorități judiciare dintr-un alt stat membru să notifice unei persoane o decizie de inculpare care o privește nu constituie, ca atare, un ordin european de anchetă în sensul acestei directive;
- o decizie prin care o autoritate judiciară a unui stat membru solicită unei autorități judiciare dintr-un alt stat membru să plaseze o persoană în arest preventiv în alte scopuri decât cele prevăzute la articolele 22 și 23 din directiva menționată sau să îi impună depunerea unei cauțiuni nu constituie un ordin european de anchetă în sensul aceleiași directive;
- o decizie prin care o autoritate judiciară a unui stat membru solicită unei autorități judiciare dintr-un alt stat membru să permită unei persoane să își prezinte observațiile cu privire la faptele arătate în decizia de inculpare care o privește constituie un ordin european de anchetă, în sensul Directivei 2014/41, în măsura în care această cerere de audiere urmărește colectarea probelor.

Cauza C-400/23, VB II – Articolul 8 alineatul (4) a doua teză din Directiva (UE) 2016/343 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale coroborat cu articolul 9 din această directivă trebuie interpretat în sensul că:

- în situația în care o persoană este condamnată în lipsă la o pedeapsă privativă de libertate, deși condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din această directivă nu erau îndeplinite, aceste dispoziții nu se opun ca, după expirarea termenului prevăzut pentru a declara apel împotriva hotărârii pronunțate în lipsă, singura cale de atac disponibilă să constea în introducerea, la o instanță diferită de cea care a pronunțat respectiva hotărâre, a unei cereri având ca obiect desfășurarea unui nou proces, cu condiția ca această procedură să fie conformă cu principiile echivalenței și efectivității. Această din urmă condiție impune printre altele ca procedura de solicitare a unui nou proces să permită efectiv desfășurarea unui astfel de proces în toate situațiile în care se stabilește, după verificare, că nu erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din directiva menționată. În schimb, ultima condiție menționată nu este îndeplinită atunci când solicitantului unui nou proces i se impune, sub sancțiunea clasării definitive a cererii sale, să se prezinte în persoană în fața instanței competente;
- într-un stat membru a cărui legislație prevede o astfel de procedură de solicitare a unui nou proces, acest articol 8 alineatul (4) a doua teză coroborat cu articolul 9 menționat impune ca persoana condamnată în lipsă să primească, în momentul în care

	<p>este informată cu privire la existența acestei condamnări sau imediat după acesta, o copie completă a hotărârii pronunțate în lipsă, precum și o informare ușor de înțeles referitoare, pe de o parte, la faptul că are dreptul la un nou proces dacă nu au fost îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din aceeași directivă și, pe de altă parte, la procedura care îi permite să solicite desfășurarea unui asemenea proces.</p> <p>Articolul 8 alineatul (4) a doua teză din Directiva 2016/343 coroborat cu articolul 9 și cu articolul 10 alineatul (1) din aceasta trebuie interpretat în sensul că cerințele impuse de această directivă sunt respectate atunci când instanța care desfășoară un proces în lipsă apreciază ea însăși, după ascultarea atât a acuzării, cât și a apărării cu privire la acest subiect, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din directiva menționată și, în cazul unui răspuns negativ, indică în hotărârea pronunțată în lipsă, a cărei copie integrală trebuie predată persoanei în cauză în momentul în care aceasta este informată cu privire la hotărârea respectivă sau imediat după, că aceasta are dreptul la un nou proces.</p> <p>Articolul 8 alineatul (4) a doua teză și articolul 9 din Directiva 2016/343 trebuie interpretate în sensul că se aplică nu numai în cazul unei condamnări în lipsă, ci și în cazul achitării în lipsă.</p>
<p>Cetățenia Uniunii</p>	<p><u>Cauza C-277/23, Ministerstvo financiija</u> – Articolele 20 și 21 TFUE, citite în lumina articolului 165 alineatul (2) a doua liniuță TFUE, trebuie interpretate în sensul că se opun reglementării unui stat membru care, pentru a stabili cuantumul deducerii de bază cu caracter personal la care un părinte contribuabil are dreptul pentru copilul său aflat în întreținere, ia în considerare ajutorul pentru mobilitate în scopul învățării de care acest copil a beneficiat în cadrul programului Erasmus +, având drept consecință, dacă este cazul, pierderea dreptului la majorarea acestei deduceri în cadrul calculului impozitului pe venit.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Libertatea de stabilire</p>	<p><u>Cauza C-627/23, Communes de Schaerbeek și de Linkebeek</u> – Articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2003/71/CE privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru admiterea valorilor mobiliare la tranzacționare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/11/CE, trebuie interpretat în sensul că acțiunile unei societăți care nu pot fi deținute decât de provinciile și de comunele dintr-un stat membru și a căror cesiune este condiționată de autorizarea consiliului de administrație al acestei societăți intră în sfera noțiunii de „valori mobiliare” în sensul Directivei 2003/71, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/11, astfel încât o invitație de a subscrie asemenea acțiuni este supusă obligației de publicare prealabilă a unui prospect, prevăzută la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2003/71, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/11, cu condiția ca modalitățile ofertei să nu facă imposibil sau extrem de dificil caracterul tranzacționabil al acestor acțiuni pe piața capitalurilor între ofertanți și investitorii potențiali și ca niciuna dintre excepțiile prevăzute la articolul 3 alineatul (2) și la articolul 4 din Directiva 2003/71, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/11, să nu se aplice.</p> <p><u>Cauza C-346/23, Banco de Santander</u> – Articolul 52 alineatul (2) din Directiva 2004/39/CE privind piețele instrumentelor financiare trebuie interpretat în sensul că: – se opune unei jurisprudențe naționale potrivit căreia, atunci când statul membru în cauză a conferit organizațiilor de consumatori calitatea procesuală activă pentru a apăra interesele individuale ale unei pluralități a membrilor lor, recunoașterea unei astfel de calități procesuale active este supusă unor restricții care țin de capacitatea financiară a acestor membri, de valoarea economică și de tipul produselor financiare în care au investit acești membri, precum și de complexitatea acestor produse;</p>

	<p>– nu se opune în principiu ca astfel de criterii să fie luate în considerare pentru a decide dacă aceste organizații beneficiază de ajutor judiciar gratuit.</p>
Politica socială	<p><u>Cauza C-421/23, ONSS</u> – Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 465/2012, trebuie interpretat în sensul că într-o situație în care resortisanți ai unui stat membru angajați de un întreprinzător stabilit în acest stat membru efectuează, prin intermediul unor documente sub formă de certificate A 1 pretins emise de instituția statului membru menționat competență să elibereze acest tip de certificate, o muncă pentru acest întreprinzător într-un alt stat membru, pentru care această instituție percepe contribuții la asigurările sociale, acest regulament se aplică inclusiv atunci când, în cadrul unei proceduri penale inițiate împotriva respectivului întreprinzător, în fața instanțelor acestui din urmă stat membru, pentru săvârșirea unor fraude în materie de securitate socială, aceste instanțe constată, fără a fi contrazise de același întreprinzător, că aceste documente sunt false.</p> <p>Articolul 76 alineatul (6) din Regulamentul nr. 883/2004, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 465/2012, trebuie interpretat în sensul că într-o situație în care resortisanți ai unui stat membru angajați de un întreprinzător stabilit în acest stat membru efectuează, prin intermediul unor documente sub formă de certificate A 1 pretins emise de instituția statului membru menționat competență să elibereze acest tip de certificate, o muncă pentru acest întreprinzător într-un alt stat membru, pentru care această instituție percepe contribuții la asigurările sociale, procedura de dialog și de conciliere prevăzută de această dispoziție constituie un element prealabil obligatoriu pentru constatarea, de către o instanță a acestui din urmă stat membru, sesizată în cadrul unei proceduri penale inițiate împotriva respectivului întreprinzător pentru că a recurs în mod fraudulos la detașarea acestor lucrători sub acoperirea unor certificate A 1 false, a unei astfel de fraude .</p>
Protecția consumatorilor	<p><u>Cauza C-677/23, Slovenská sporiteľňa</u> – Articolul 10 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consumatori, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/90/UE, trebuie interpretat în sensul că un contract de credit nu trebuie în mod imperativ să menționeze explicit durata acestuia în măsura în care clauzele acestui contract permit consumatorului să stabilească fără dificultate și cu certitudine această durată.</p> <p>Articolul 10 alineatul (2) litera (g) din Directiva 2008/48, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2011/90, trebuie interpretat în sensul că ipotezele utilizate pentru calcularea dobânzii anuale efective trebuie menționate în mod explicit în contractul de credit și că nu este suficient în această privință ca consumatorul să le poată identifica el însuși prin examinarea clauzelor acestui contract.</p> <p><u>Cauza C-510/23, Trenitalia</u> – Articolele 11 și 13 din Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori, citite în lumina principiului efectivității, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care, în cadrul unei proceduri având ca obiect constatarea unei practici comerciale neloiale desfășurate de o autoritate națională însărcinată să asigure respectarea legislației în materie de protecție a consumatorului:</p> <ul style="list-style-type: none"> – <i>pe de o parte</i>, impune acestei autorități să deschidă etapa de investigație în contradictoriu a procedurii prin comunicarea privind obiecțiunile către întreprinderea în cauză în termen de 90 de zile de la momentul la care aceasta a luat cunoștință de elementele esențiale ale pretensei încălcări, acestea din urmă putându-se limita la prima sesizare a acesteia și, – <i>pe de altă parte</i>, sancționează nerespectarea termenului menționat prin anularea integrală a deciziei finale a autorității amintite în urma procedurii de constatare a încălcării, precum și prin decăderea acesteia din urmă din competența de a deschide o

	<p>nouă procedură de constatare a încălcării cu privire la aceeași practică.</p> <p><u>Cauza C-518/23, NEW Niederrhein Energie und Wasser</u> – Articolul 7 alineatul (1) și alineatul (4) litera (c) din Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori trebuie interpretat în sensul că, în cazul unei invitații de a cumpăra efectuate prin intermediul unei comunicări comerciale online, informația referitoare la modul în care este calculat prețul nu trebuie neapărat să conțină procentajul exact al unei componente variabile precum cantitatea de compensare aplicată de furnizorul de energie electrică consumatorului în cauză, astfel încât acesta din urmă, atunci când își cunoaște consumul de energie electrică, să poată proceda în mod autonom la calcularea acestui preț, cu condiția ca această comunicare să indice aplicabilitatea în principiu a unui asemenea procentaj, însoțită de un ordin de mărime eventual și de elementele care au incidență asupra lui, permițând astfel consumatorului mediu să ia decizia sa comercială în cunoștință de cauză.</p>
<p>Protecția datelor cu caracter personal</p>	<p><u>Cauza T-354/22, Bindl/Comisia</u> – Tribunalul UE a admis acțiunea în repararea prejudiciului și a obligat Comisia să plătească despăgubiri reclamantului (vizitator pe site-ul internet al Conferinței privind viitorul Europei) ca urmare a transferului de date cu caracter personal către Statele Unite ale Americii. Instanța UE a constatat că, prin intermediul hiperlinkului „<i>conectați-vă cu Facebook</i>”, afișat pe pagina de internet a EU Login, Comisia a creat condițiile care au permis ca adresa IP a persoanei interesate să fie transmisă întreprinderii americane Meta Platforms.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-394/23, Mousse</u> – Articolul 6 alineatul (1) primul paragraf literele (b) și (f) din Regulamentul (UE) 2016/679 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date coroborat cu articolul 5 alineatul (1) litera (c) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că:</p> <ul style="list-style-type: none"> – prelucrarea datelor cu caracter personal referitoare la titlul civil al clienților unei întreprinderi de transport, al cărei scop este personalizarea comunicării comerciale bazate pe identitatea lor de gen, nu pare nici în mod obiectiv indispensabilă, nici esențială pentru a permite executarea corectă a unui contract și, prin urmare, nu poate fi considerată necesară pentru executarea acestui contract; – prelucrarea datelor cu caracter personal referitoare la titlul civil al clienților unei întreprinderi de transport, al cărei scop este personalizarea comunicării comerciale bazate pe identitatea lor de gen, nu poate fi considerată necesară în scopul intereselor legitime urmărite de operatorul acestei prelucrări sau de o parte terță, în cazul în care: <ul style="list-style-type: none"> · interesul legitim urmărit nu a fost indicat acestor clienți cu ocazia colectării acestor date; sau · prelucrarea menționată nu se efectuează în limitele strictului necesar pentru realizarea acestui interes legitim; sau · având în vedere ansamblul împrejurărilor relevante, libertățile și drepturile fundamentale ale clienților respectivi pot prevala asupra interesului legitim menționat, în special din cauza unui risc de discriminare pe motive de identitate de gen. <p>Articolul 6 alineatul (1) primul paragraf litera (f) din Regulamentul 2016/679 trebuie interpretat în sensul că pentru aprecierea necesității unei prelucrări a datelor cu caracter personal în temeiul acestei dispoziții, nu trebuie să se ia în considerare eventuala existență a unui drept la opoziție al persoanei vizate, în temeiul articolului 21 din acest regulament.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>

	<p><u>Cauza C-416/23, Österreichische Datenschutzbehörde</u> – Articolul 57 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2016/679 trebuie interpretat în sensul că noțiunea de „cerere” care figurează în cuprinsul său include „plângerile” menționate la articolul 57 alineatul (1) litera (f) și la articolul 77 alineatul (1) din acest regulament.</p> <p>Articolul 57 alineatul (4) din Regulamentul 2016/679 trebuie interpretat în sensul că cererile nu pot fi calificate drept „excesive”, în sensul acestei dispoziții, numai din cauza numărului lor într-o perioadă determinată, exercitarea posibilității prevăzute de dispoziția menționată fiind condiționată de demonstrarea de către autoritatea de supraveghere a existenței unei intenții abuzive din partea persoanei care a depus aceste cereri.</p> <p>Articolul 57 alineatul (4) din Regulamentul 2016/679 trebuie interpretat în sensul că, atunci când se confruntă cu cereri excesive, o autoritate de supraveghere poate alege, printr-o decizie motivată, între a percepe o taxă rezonabilă, bazată pe costurile administrative, sau a refuza să trateze aceste cereri, luând în considerare toate împrejurările relevante și asigurându-se de caracterul adecvat, necesar și proporțional al opțiunii alese.</p>
Energie	<p><u>Cauza C-205/23, Engie Romania</u> – Articolul 3 alineatele (1) și (3) din Directiva 2009/73/CE privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca o autoritate națională de reglementare în domeniul energiei, atunci când constată că un furnizor de gaze naturale nu și-a îndeplinit obligația de transparență față de clienții săi cu ocazia modificării prețului de furnizare a acestui produs, să impună furnizorului menținerea prețului stabilit în contractele încheiate inițial cu clienții respectivi.</p> <p>Articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (Carta) coroborat cu articolul 52 alineatul (1) din aceasta trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca unui furnizor de gaze naturale să i se impună, în temeiul unor legislații naționale diferite care transpun Directiva 2009/73 și, respectiv, Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori, două sancțiuni care trebuie calificate drept „sancțiuni de natură penală pentru fapte identice”, cu condiția:</p> <ul style="list-style-type: none"> – să existe norme clare și precise ce permit să se prevadă care acte și omisiuni pot face obiectul unui cumul de proceduri și de sancțiuni, precum și să se asigure coordonarea între cele două autorități competente; – cele două proceduri în discuție să se fi desfășurat în mod suficient de coordonat, într-un interval de timp scurt, și – toate sancțiunile aplicate să corespundă gravității contravențiilor.
Mediu	<p><u>Cauza C-188/23, Conti 11. Container Schiffahrt II</u> – Articolul 1 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 privind transferurile de deșeuri trebuie interpretat în sensul că excluderea din domeniul de aplicare al acestui regulament, pe care o prevede dispoziția menționată, care vizează deșeurile produse la bordul unei nave ca urmare a avarierii sale survenite în marea liberă, până când sunt descărcate pentru a fi recuperate sau eliminate, nu se mai aplică deșeurilor rămase la bordul acestei nave cu scopul de a fi transferate, împreună cu nava respectivă, pentru a fi recuperate sau eliminate, după ce o parte din aceste deșeuri a fost descărcată într-un port sigur pentru a fi recuperată sau eliminată, această interpretare fiind conformă cu articolul 1 alineatul (4) din Convenția privind controlul transporturilor transfrontaliere de deșeuri periculoase și al eliminării acestora, semnată la Basel la 22 martie 1989, aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 93/98/CEE.</p>
Transporturi	<p><u>Cauza C-642/23, Flightright</u> – Articolul 8 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii</p>

	<p>prelungite a zborurilor coroborat cu articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul nr. 261/2004 trebuie interpretat în sensul că, în cazul anulării unui zbor de către operatorul efectiv de transport aerian, nu se consideră că pasagerul și-a dat „acordul scris” pentru rambursarea costului biletului sub formă de bonuri de călătorie atunci când a creat, pe site-ul internet al acestui operator de transport aerian, un cont de fidelitate în care trebuiau transferate bonurile menționate, fără să fi confirmat, prin acceptarea sa explicită, definitivă și univocă, acordul său pentru acest mod de rambursare.</p> <p><u>Cauza C-516/23, Qatar Airways</u> – Articolul 3 alineatul (3) prima teză prima variantă din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 trebuie interpretat în sensul că un pasager nu călătorește gratuit, în sensul acestei dispoziții, atunci când, pentru a efectua rezervarea sa, a trebuit să plătească exclusiv taxele pe transportul aerian și tarifele de aeroport și alte tarife.</p> <p>Articolul 3 alineatul (3) prima teză a doua variantă din Regulamentul nr. 261/2004 trebuie interpretat în sensul că un pasager nu călătorește la un tarif redus care nu este disponibil direct sau indirect publicului, în sensul acestei dispoziții, atunci când și-a rezervat biletul în cadrul unei campanii promoționale, limitată în timp, precum și în ceea ce privește cantitatea de bilete propuse și care se adresează unei anumite categorii profesionale.</p> <p>Articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 261/2004 trebuie interpretat în sensul că nu impune, pentru aplicarea sa, existența unei legături temporale între zborul anulat și zborul de redirectionare dorit de un pasager, o astfel de redirectionare către destinația finală putând fi solicitată în condiții de transport comparabile la o dată ulterioară, sub rezerva existenței unor locuri disponibile.</p>
<p>Concurență</p>	<p><u>Cauza C-577/23, Comisia/Estonia</u> – Curtea de Justiție a stabilit că:</p> <ul style="list-style-type: none"> – întrucât nu a adoptat, la expirarea termenului stabilit în avizul motivat al Comisiei din 29 septembrie 2022, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma Directivei (UE) 2019/1 privind oferirea de mijloace autorităților de concurență din statele membre astfel încât să fie mai eficace în aplicarea legii și privind garantarea funcționării corespunzătoare a pieței interne și, prin urmare, prin necomunicarea acestor dispoziții Comisiei, Estonia nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 34 din această directivă; – întrucât nu a adoptat, la data examinării faptelor de către Curte, măsurile necesare transpunerii Directivei 2019/1 în dreptul său intern și nici, prin urmare, nu a comunicat aceste măsuri Comisiei, Estonia a persistat în neîndeplinirea obligațiilor; – respectivul stat membru este obligat la plata către Comisie: <ul style="list-style-type: none"> · a unei sume forfetare în cuantum de 400 000 EUR; · în cazul în care neîndeplinirea obligațiilor ar persista la data pronunțării hotărârii Curții, a unor penalități cu titlu cominatoriu zilnice în cuantum de 3 000 EUR începând de la respectiva dată și până când acest stat membru va fi pus capăt neîndeplinirii obligațiilor. <p><u>Cauza C-511/23, Caronte & Tourist</u> – Articolul 4 alineatul (5) și articolul 13 alineatul (1) din Directiva (UE) 2019/1, precum și articolul 102 TFUE, citite în lumina principiului efectivității, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care, în cadrul unei proceduri având ca obiect constatarea unei practici anticoncurențiale desfășurate de o autoritate națională de concurență:</p> <ul style="list-style-type: none"> – <i>pe de o parte</i>, impune acestei autorități să deschidă etapa de investigație în contradictoriu a procedurii respective prin comunicarea privind obiecțiunile către întreprinderea în cauză în termen de 90 de zile de la momentul la care aceasta a luat cunoștință de elementele esențiale ale pretensei încălcări, acestea putându-se limita la prima sesizare a acesteia din urmă și, – <i>pe de altă parte</i>, sancționează nerespectarea termenului menționat prin anularea

	<p>integrală a deciziei finale a autorității amintite în urma procedurii de constatare a încălcării, precum și prin decăderea acesteia din urmă din competența de a deschide o nouă procedură de constatare a încălcării cu privire la aceeași practică.</p> <p><u>Cauza C-253/23, ASG 2</u> – Articolul 101 TFUE coroborat cu articolul 2 punctul 4, cu articolul 3 alineatul (1) și cu articolul 4 din Directiva 2014/104/UE privind anumite norme care guvernează acțiunile în despăgubire în temeiul dreptului intern în cazul încălcărilor dispozițiilor legislației în materie de concurență a statelor membre și a Uniunii Europene, precum și articolul 47 primul paragraf din Cartă trebuie interpretate în sensul că se opun interpretării unei reglementări naționale care are ca efect să împiedice persoanele pretins prejudiciate printr-o încălcare a dreptului concurenței să cesioneze drepturile lor la despăgubire unui prestator de servicii juridice pentru ca acesta să le valorifice, în mod grupat, în cadrul unei acțiuni în despăgubire autonome care nu este urmarea unei decizii definitive și obligatorii, în special în ceea ce privește stabilirea faptelor, a unei autorități de concurență care constată o asemenea încălcare, în măsura în care</p> <ul style="list-style-type: none"> – dreptul național nu prevede nicio altă posibilitate de regrupare a pretențiilor individuale ale acestor persoane prejudiciate care să fie de natură să asigure caracterul efectiv al exercitării acestor drepturi la despăgubire și – exercitarea unei acțiuni în despăgubire individuală se dovedește, având în vedere ansamblul împrejurărilor speței, imposibilă sau excesiv de dificilă pentru persoanele menționate, cu consecința lipșirii acestora de dreptul lor la o protecție jurisdicțională efectivă. <p>În cazul în care nu poate proceda la o interpretare a acestei reglementări naționale conformă cu cerințele dreptului Uniunii, aceste dispoziții de drept al Uniunii impun instanței naționale să lase neaplicată reglementarea națională menționată.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-588/23, Scai</u> – Articolul 108 și articolul 288 al patrulea paragraf TFUE, articolele 16 și 31 din Regulamentul (UE) 2015/1589 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 TFUE, precum și articolele 41 și 47 din Cartă trebuie interpretate în sensul că, în situația în care o decizie a Comisiei dispune recuperarea unui ajutor de stat de la un beneficiar pe care îl identifică, nu se opun unei legislații naționale în temeiul căreia autoritățile naționale competente, în cadrul misiunii lor de executare a acestei decizii, pot dispune recuperarea respectivului ajutor de la o altă întreprindere ca urmare a existenței unei continuități economice între aceasta din urmă și beneficiarul ajutorului identificat în decizia menționată.</p>
<p>Achiziții publice</p>	<p><u>Cauza C-578/23, Česká republika - Generální finanční ředitelství</u> – Articolul 31 punctul 1 litera (b) din Directiva 2004/18/CE privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii trebuie interpretat în sensul că, pentru a justifica recurgerea la procedura de negociere fără publicarea prealabilă a unui anunț de participare, în sensul acestei dispoziții, autoritatea contractantă nu poate invoca protecția drepturilor de exclusivitate atunci când motivul unei astfel de protecții îi este imputabil. O astfel de imputabilitate se apreciază nu numai pe baza împrejurărilor de fapt și de drept care însoțesc încheierea unui contract privind o primă prestație, ci și pe baza tuturor celor care caracterizează perioada cuprinsă între data acestei încheieri și cea la care autoritatea contractantă alege procedura care trebuie urmată pentru atribuirea unui contract de achiziții publice ulterior.</p> <p><u>Cauza C-424/23, DYKA Plastics</u> – Articolul 42 alineatul (3) din Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice trebuie interpretat în sensul că enumerarea în această dispoziție a metodelor de formulare a specificațiilor tehnice este exhaustivă,</p>

	<p>fără a aduce atingere normelor tehnice obligatorii de la nivel național care sunt compatibile cu legislația Uniunii, în sensul dispoziției menționate, și fără a aduce atingere articolului 42 alineatul (4) din această directivă.</p> <p>Articolul 42 alineatul (4) din Directiva 2014/24 trebuie interpretat în sensul că autoritățile contractante nu pot, fără adăugarea mențiunii „sau echivalent”, să precizeze în specificațiile tehnice ale unui contract de achiziții publice de lucrări din ce materiale trebuie să fie realizate produsele propuse de ofertanți, cu excepția cazului în care utilizarea unui anumit material decurge în mod inevitabil din obiectul contractului, nefiind posibil să fie avută în vedere nicio alternativă întemeiată pe o soluție tehnică diferită.</p> <p>Articolul 42 alineatul (4) din Directiva 2014/24 coroborat cu articolul 18 alineatul (1) din această directivă trebuie interpretat în sensul că obligația de a acorda operatorilor economici egalitatea de acces la procedurile de atribuire a contractelor de achiziții publice și interdicția de a crea obstacole nejustificate în calea deschiderii către concurență a contractelor de achiziții publice, prevăzute la această din urmă dispoziție, sunt în mod necesar încălcate atunci când o autoritate contractantă elimină, printr-o specificație tehnică ce nu este compatibilă cu normele prevăzute la articolul 42 alineatele (3) și (4) din directiva menționată, anumite întreprinderi sau anumite produse.</p>
<p>Relații externe</p>	<p><u>Cauza T-193/23, MegaFon/Consiliul</u> – Tribunalul UE a respins acțiunea reclamantei, operator de telecomunicații și de telefonie mobilă cu sediul în Rusia, având ca obiect anularea actelor UE prin care au fost instituite măsuri restrictive având în vedere acțiunile Rusiei de destabilizare a situației în Ucraina, în măsura în care respectivele acte includ și mențin numele său pe listele anexate lor.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>